

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové ve věci

žalobkyně:

MUDr. [REDACTED] narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED], [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Broker Consulting, a.s., IČO 25221736
sídlem Jiráskovo náměstí 2684/2, 326 00 Plzeň
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Tomáškem, LL.M.
sídlem Kyjevská 1228/77, 326 00 Plzeň

pro zaplacení 174 145 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 3. 2019 č. j. 14 C 343/2018-79

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadené části, tj. ve výrocích I., II. a IV., potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 8 228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Miroslava Němce, advokáta se sídlem Borská 588/13, Plzeň.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Šnajdrová.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. 3. 2019 č. j. 14 C 343/2018-79 uložil Okresní soud Plzeň-město žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 174 145 Kč s úrokem z prodlení ve výši 35 111 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I), výrokem I tohoto rozsudku tak zcela nahradil nález finančního arbitra č. j. [REDACTED] ze dne 12. 4. 2018 ve výroku II a rozhodnutí o námitkách vydané finančním arbitrem pod č. j. [REDACTED] ze dne 24. 7. 2018 ve výroku I (výrok II), řízení částečně zastavil v rozsahu návrhu na zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 174 145 Kč od 7. 2. 2016 do zaplacení v rozsahu, v němž přesahuje částku 35 111 Kč (výrok III) a konečně pak žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 19 456 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně (výrok IV).
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně, vyjma výroku III, podal odvolání žalovaný. Uvádí v něm, že se neztotožňuje se závěry soudu prvního stupně v odstavci 15. napadeného rozsudku, a to pokud se týká otázky spoluzavinění žalobkyně a míry spoluzavinění žalobkyně na vzniklé škodě. Žalovaný poukazuje na to, že finanční arbitr shledal, že žalobkyně porušila prevenční povinnost tím, že nebyla dostatečně opatrná a obezřetná ve vlastních finančních záležitostech, neřešila rozpor mezi svou skutečnou finanční situací a informacemi obsaženými v investičním dotazníku, záznamu o schůzce a investiční modelaci a neověřila si základní informace o nákladových vlastnostech produktu. Podle názoru žalovaného musela žalobkyně vědět o tom, že celková výše jejích závazků uvedená v záznamech o schůzce ve výši 0 Kč byla nepravdivá. Žalobkyně totiž neměla s ohledem na své pravidelné měsíční výdaje, které rozhodně nečinily 0 Kč, volné peněžní prostředky na to, aby mohla původní i nový produkt hradit současně. Musela si být přitom vědoma skutečnosti, že uvádí do záznamu o schůzce nepravdivou informaci o rozsahu svých závazků. Na tom nic nemění ani to, že žalobkyně vystupovala v pozici spotřebitele. Žalobkyně v průběhu jednání se zástupcem žalované neposkytla pravdivé informace o svém finančním zázemí. Z toho žalovaný dovozuje, že je zcela racionální závěr finančního arbitra o tom, že žalobkyně nepostupovala obezřetně. Žalovaný se ztotožňuje se závěrem finančního arbitra v tom směru, že pokud by žalobkyně byla vynaložila alespoň standardní míru obezřetnosti průměrného spotřebitele, např. pokud by neuváděla nepravdivé údaje v záznamech o schůzce nebo pokud by domyslela, jaké nákladové důsledky pro ni má sjednání nového finančního produktu, ke škodě by nedošlo. Za nesprávný považuje žalovaný názor soudu prvního stupně pokud ve vztahu k spoluzavinění žalobkyně z důvodu, že si počínala nedostatečně opatrně a nedostatečně obezřetně, uvedl, že tyto závěry finančního arbitra jsou příliš obecné, nekonkrétní a nelze z nich dovodit porušení konkrétní povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák. Z ust. § 643 obch. zák., na který žalovaný poukazuje, zřetelně vyplývá, že zájemce je povinen sdělovat zprostředkovateli skutečnosti, jež pro něho mají rozhodný význam pro uzavření smlouvy. Tuto povinnost žalobkyně dle názoru žalovaného porušila, když se z její strany muselo jednat buďto o úmyslné porušení povinnosti nebo alespoň o hrubou nedbalost. Ilustrativní příklady, které použil soud prvního stupně (vztah advokát – klient nebo lékař – pacient), podle názoru žalovaného žádným způsobem nereflktují konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu, kdy zejména nijak nezohledňují porušení prevenční povinnosti ze strany žalobkyně, které žalovaný v žádném případě neshledává jako obecné či nekonkrétní. Podle žalovaného je správné, aby v tomto konkrétním případě bylo konstatováno spoluzavinění žalobkyně, neboť opačný přístup, který zvolil soud prvního stupně, vede k absurdním závěrům. Žalobkyně by totiž v takovém případě nebyla vůbec odpovědna za své rozhodnutí uzavřít smlouvu týkající se investičního cenného papíru a veškerá odpovědnost za investiční rozhodnutí žalobkyně by tak ležela vždy a za všech okolností pouze na žalovaném s tím, že žalobkyně je spotřebitelem a slabší smluvní stranou. Takový závěr pokládá žalovaný za nepřijatelný. Pokud se týče míry spoluzavinění žalobkyně na vzniklé škodě, má žalovaný za to, že 50 % míra spoluzavinění je s ohledem na skutkové okolnosti přijatelná. Žalovaný tedy navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žaloba se v celém rozsahu zamítá.

3. Žalobkyně se k odvolání žalovaného písemně vyjádřila. Konstatuje, že odvolání žalovaného v podstatě stojí na závěru, že žalobkyně při vyplňování a sepisování investičního dotazníku a záznamu o schůzce a investiční modelaci, které vyplňoval zástupce žalovaného, uvedla nepravdivé a nesprávné údaje a tím si vlastně do jisté míry, dle názoru žalovaného z 50 %, způsobila škodu sama. Tuto argumentaci žalovaného označuje žalobkyně za lichou, neboť jakékoli údaje v investičním dotazníku nebo záznamu o schůzce a investiční modelaci neměly v daném případě na vznik škody žalobkyně žádný vliv, neboť škoda žalobkyně spočívá v něčem zcela odlišném, v porušení právní povinnosti zástupce žalovaného, které spočívalo v tom, že zástupce žalovaného doporučil žalobkyni uzavřít novou smlouvu kolektivního investování a jejím prostřednictvím investovat finanční prostředky a zároveň ukončit investování prostřednictvím dřívější smlouvy kolektivního investování, o které byl zástupce žalovaného informován. Tím vznikla žalobkyni škoda spočívající ve zbytečné úhradě vstupních nákladů na novou smlouvu, neboť prostřednictvím smlouvy původní bylo možné investovat do stejných fondů jako prostřednictvím nové smlouvy, přičemž na původní smlouvě byly již vstupní náklady předplaceny. Je tedy zcela irelevantní, zda v investičním dotazníku a záznamu o schůzce a investiční modelaci vyplněných zástupcem žalovaného bylo uvedeno, že výše závazků žalobkyně je 0 Kč, neboť tyto údaje nemají na vznik škody spočívající ve zbytečně uhrazených vstupních nákladech na novou smlouvu naprosto žádný vliv. Zástupce žalovaného v daném případě nedal žalobkyni žádnou možnost volby z více rozhodnutí, nýbrž rovnou co by profesionál žalobkyni doporučil ukončit investování v produktu, který měla uzavřený a na němž měla předplacené poplatky, a doporučil uzavřít jiný, jediný produkt jako finančně nejvýhodnější pro žalobkyni, ačkoli v něm žalobkyně fakticky investovala do totožných fondů jako v dřívějším produktu, ale musela zaplatit nové vstupní poplatky, z čehož měl zástupce žalovaného další provizi. Na rozdíl o žalovaného za případný považuje žalobkyně poukaz soudu prvního stupně na vztah lékař – pacient či advokát – klient. Žalobkyně navrhovala, aby odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a přiznal jí právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích odvoláním dotčených (vyjma výroku III), podle § 212 a § 212a o. s. ř., posoudil důvody odvolání, přihlédl k vyjádření žalobkyně a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
5. Žalobou podanou u Okresního soudu Plzeň-město dne 23. 8. 2018 se žalobkyně postupem podle § 244 a násl. o. s. ř. domáhala nahrazení výroku II nálezu finančního arbitra ze dne 12. 4. 2018 č. j. [redacted] a výroku I rozhodnutí o námitkách vydaného finančním arbitrem dne 24. 7. 2018 č. j. [redacted] rozhodnutím soudu, jímž se žalovanému ukládá povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 174 145 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 7. 2. 2016 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Po skutkové stránce žalobkyně uvedla, že ve výše uvedeném nálezu dospěl finanční arbitr k závěru, že vázaný zástupce jednající jménem žalovaného doporučil žalobkyni sjednání smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů ze dne 4. 2. 2013, ačkoli žalobkyně měla již sjednanou jinou smlouvu o investičních službách, tzv. smlouvu Conseq a prostřednictvím této smlouvy si mohla opatřit investiční nástroje způsobem, který nevyžadoval vynaložení dalších investičních prostředků, kdežto u nové smlouvy musela žalobkyně uhradit vstupní poplatek a poplatek za navýšení cílové částky investice. Finanční arbitr vzal za prokázané, že vázaný zástupce založil doporučení k uzavření smlouvy na nepravdivých skutečnostech, když prezentoval novou smlouvu jako prostředek k úspoře peněžních prostředků. Vázaný zástupce tak porušil povinnost jednat s odbornou péčí a žalobkyni vznikla škoda ve výši 174 145 Kč. Pokud finanční arbitr dále konstatoval, že ke vzniku škody došlo též jednáním samotné žalobkyně a rozhodl o spoluúčasti žalobkyně na vzniklé škodě v poměru 50 %, pak s tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí a odmítá také závěr o tom, že by škoda byla způsobena jejím zaviněním proto, že nebyla dostatečně pozorná ke správě svých věcí.
6. Žalovaný souhlasil s rozhodnutím finančního arbitra; ztotožnil se s jeho stanoviskem podaným

v řízení před soudem prvního stupně a navrhoval zamítnutí žaloby.

7. Finanční arbitr v písemném vyjádření adresovaném soudu prvního stupně zejména poukázal na závěry, které uvedl ve svém nálezu a v rozhodnutí o námitkách proti tomuto nálezu podaných. Uvedl, že došel k jednoznačnému závěru, že žalovaný prostřednictvím vázaného zástupce [REDAKCE] poskytoval investiční službu investičního poradenství ve smyslu § 4 odst. 2 písm. e) zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu. Součástí služby investičního poradenství není v žádném případě převzetí odpovědnosti za investiční rozhodnutí investora poskytovatelem investiční služby. Žalovaný měl závazek poskytnout investiční poradenství s odbornou péčí, nepřevzal však odpovědnost žalobkyně za její právní jednání a důsledky, které pro ni plynou z rozhodnutí uzavřít investiční závazek o žalobkyní specifikovaných parametrech. Pokud jde o příčinnou souvislost a poměr škody, finanční arbitr uvedl, že v nálezu ani v rozhodnutí o námitkách nekonstatoval, že uvedení nepravdivých informací do předsmulvné dokumentace bylo jedinou příčinou vzniku škody. Dospěl k závěru, že vázaný zástupce a žalovaný porušili právní povinnost, stejně jako konstatoval, že také žalobkyně porušila svou právní povinnost spočívající v povinnosti bránit vzniku majetkových škod a chovat se dostatečně obezřetně. Podle finančního arbitra je jisté, že jen při absenci jedné z těchto dvou zásadních okolností by bylo možné vzniku škody zabránit. Finanční arbitr je přesvědčen, že v nálezu i v rozhodnutí o námitkách dostatečně uvedl, které skutečnosti byly pro rozhodnutí ve věci podstatné a s jakým výsledkem skutkový stav právně zhodnotil. Zdůrazňuje, že není orgánem ochrany spotřebitele ve významu, který by snad měl znamenat, že nebude respektovat platné právo a bude ve svém rozhodnutí preferovat jednu ze stran sporu.
8. Soud prvního stupně o věci rozhodl napadeným rozsudkem. Dospěl k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak a proto v souladu s ust. § 250 j) o. s. ř. napadeným rozsudkem nahradil nález finančního arbitra a jeho rozhodnutí o námitkách v žalobou dotčené části. Soud prvního stupně se ztotožnil se závěrem finančního arbitra ohledně porušení povinnosti vázaného zástupce žalovaného jednat s odbornou péčí, kdy vázaný zástupce [REDAKCE] svým úmyslným jednáním se zjevným cílem získání vlastní provize porušil povinnost jednat s odbornou péčí, čímž žalobkyni způsobil škodu, kterou představuje vynaložení zbytečných nákladů. Spoluzavinění na straně žalobkyně, které finanční arbitr založil na úvaze o tom, že žalobkyně porušila prevenční povinnost dle § 415 obč. zák., soud prvního stupně neshledal. Soud prvního stupně dovodil, že ačkoli je požadavek na vlastní obezřetnost a opatrnost obecným kritériem ve vztahu mezi profesionálem a spotřebitelem, nemůže takto obecně formulovaný požadavek vést k závěru, že spotřebitel jako neodborník, který je v daném vztahu slabší a méně informovaná stranou, má za povinnost radu a doporučení profesionála vždy prověřovat, jinak porušuje prevenční povinnost. Podle soudu prvního stupně si žalobkyně nepočínala neobezřetně, jestliže se v dané věci obrátila na odborníka a profesionála, který se k dané odbornosti hlásil, a jeho doporučením se řídila. Tím podle názoru soudu prvního stupně rozhodně nemohla porušit právní povinnost, jestliže na doporučení profesionála spoléhala a jeho špatný úmysl a nesprávnou radu neodhalila. Za škodu vzniklou žalobkyni tak podle závěru soudu prvního stupně v plné výši odpovídá žalovaný. Soud prvního stupně tedy žalobě žalobkyně vyhověl a žalobkyni přiznal i úrok z prodlení v tom rozsahu, v jakém byl uplatněn návrhem u finančního arbitra, když v tomto rozsahu jej soud prvního stupně shledal důvodným. Soud prvního stupně se rovněž vypořádal s námitkou promlčení uplatněného nároku vznesenou žalovaným s odkazem na ust. § 389 a § 402 obch. zák. č. 513/1991 Sb. ve znění účinném do 31.12. 2013 s tím závěrem, že nárok žalobkyně uplatněný v řízení promlčený není. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně dle § 142 odst. 3 o. s. ř. a tento svůj výrok náležitě odůvodnil v odstavci 17. napadeného rozsudku.
9. V projednávané věci soud prvního stupně správně dovodil, že právní vztah vzniklý mezi žalobkyní a žalovaným podléhá, pokud jde o právní hodnocení věci, obchodnímu zákoníku č. 513/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013. Tento závěr soudu prvního stupně nebyl žalovaným rozporován. Náhradu škody ze závazkového právního vztahu upravuje obchodní zákoník v ust. § 373 a násl. Podle těchto ustanovení je škodu povinen nahradit ten, kdo poruší

povinnost ze závazkového vztahu a tím způsobí škodu druhé straně, ledaže prokáže, že porušení povinností bylo způsobeno okolnostmi vylučujícími odpovědnost. Poškozená strana nemá nárok na náhradu té části škody, jež byla způsobena nesplněním její povinnosti stanovené právními předpisy vydanými za účelem předcházení vzniku škody nebo omezení jejího rozsahu (§ 382 obč. zák.). Zmíněné ustanovení obchodního zákoníku má na mysli zejména ust. § 376 a § 384 obchodního zákoníku, ale i zákoník občanský, kde se jedná především o § 415, který v nálezu zmiňuje finanční arbitr a zabývá se jím i soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku. Nesplnění prevenční povinnosti snižuje, případně zcela vylučuje, nárok na náhradu škody.

10. Žalovaná své odvolací námitky založila na kritice soudu prvního stupně, pokud neakceptoval úvahu finančního arbitra spočívající v tom, že žalobkyně porušila svou prevenční povinnost dle § 415 obč. zák. Ve shodě s finančním arbitrem žalovaný dovozuje porušení prevenční povinnosti žalobkyně z toho, že nebyla dostatečně opatrná a obezřetná ve vlastních finančních záležitostech, neřešila rozpor mezi svou skutečnou finanční situací a informacemi obsaženými v investičním dotazníku, záznamu o schůzce a investiční modelaci a neověřila si základní informace o nákladových vlastnostech produktu. Podle žalovaného musela žalobkyně vědět o tom, že celková výše jejích závazků uvedená v záznamech o schůzce ve výši 0 Kč byla nepravdivá, dále žalobkyně neměla s ohledem na své pravidelné měsíční výdaje, které rozhodně nečinily 0 Kč, volně peněžní prostředky na to, aby mohla původní i nový produkt hradit současně a musela si být přitom vědoma skutečnosti, že uvádí do záznamu o schůzce nepravdivou informaci o rozsahu svých závazků. Z toho, že žalobkyně v průběhu jednání se zástupce žalovaného neposkytla pravdivé informace o svém finančním zázemí, žalovaný dovozuje, že je zcela racionální závěr finančního arbitra o tom, že žalobkyně nepostupovala obezřetně. Závěr soudu prvního stupně o tom, že nemůže být dáno spoluzavinění žalobkyně, žalovaný považuje za nesprávný.
11. Právě uvedené odvolací námitky žalovaného jsou dle názoru odvolacího soudu nedůvodné. Již v řízení před finančním arbitrem bylo zjištěno (strana 31 nález), že žalovaný prostřednictvím vázaného zástupce detailně zjišťoval finanční zázemí žalobkyně, a to včetně měsíčních příjmů, soupisu majetku, finančních závazků a disponibilních rezerv. Současně vázaný zástupce dlouhodobě vykonával pro žalobkyni činnosti v oblasti zprostředkování a správy finančních služeb, přičemž byl s její majetkovou situací velice dobře obeznámen, a to minimálně v rozsahu informací, které jsou obsaženy ve shromážděných podkladech (investiční dotazník, záznam o schůzce, smluvní dokumentace smlouvy Conseq 1 a 2, pojistné smlouvy). Finanční arbitr v nález z 12. 4. 2018 (strana 37 nález) uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že vázaný zástupce žalovaného měl dobrou znalost finančního zázemí a finančních závazků žalobkyně, věděl, že informace o celkové výši závazků a celkové výši pravidelných měsíčních splátek závazků ve výši 0 Kč není pravdivá. Finanční arbitr pak učinil závěr (strana 41 nález), že vázaný zástupce žalovaného porušil svou právní povinnost neposkytnout žalobkyni investiční službu investičního poradenství, protože k jejímu poskytnutí nebyl oprávněn, přičemž na základě jím nevhodně poskytnutého investičního poradenství uzavřela žalobkyně smlouvu o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů. Neoprávněně a nevhodně poskytnuté investiční poradenství a individualizované doporučení ke sjednání smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů byly skutečnostmi, bez nichž by ke vzniku škody nedošlo. Spoluzavinění žalobkyně na vzniklé škodě vyvozoval finanční arbitr z toho, že žalobkyně uváděla do záznamu o schůzce jednak vědomě nesprávné a nepravdivé informace, neověřila si základní informace o nákladových vlastnostech produktu a své vlastní finanční možnosti a umožnila vázanému zástupci zpracovat informace způsobem, který neodpovídal potřebám žalobkyně, a toto neobezřetné jednání žalobkyně bylo dle finančního arbitra druhou kvalifikovanou příčinou vzniku škody. S tímto závěrem finančního arbitra, s nímž se ztotožňuje žalovaný, odvolací soud nesouhlasí. I v případě porušení prevenční povinnosti musí být dána příčinná souvislost mezi porušením takové povinnosti a vznikem škody. V projednávané věci není dána příčinná souvislost mezi uvedením nesprávných a nepravdivých informací ze strany žalobkyně ve zmíněném záznamu o schůzce, neboť škoda, jejíž úhrady se

žalobkyně domáhá, vznikla jako zbytečně vynaložený náklad poté, kdy vázaný zástupce žalovaného doporučil žalobkyni sjednání rámcové smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů, ačkoli žalobkyně již rámcovou smlouvu o investičních službách sjednanou měla a k investicím ji běžně používala. Příčinou vzniku škody na straně žalobkyně tak byla neodborná rada vázaného zástupce žalovaného a na žalobkyni nebylo lze spravedlivě požadovat, aby dále zkoumala, zda odborníkem poskytnutá rada je dostatečně odborná. Za situace, kdy vázaný zástupce žalovaného byl s majetkovou situací žalobkyně velmi dobře obeznámen, jestliže činnosti v oblasti zprostředkování a správy finančních služeb pro ni vykonával dlouhodobě a věděl o tom, že informace o finančním zázemí žalobkyně uvedené v dotazníku nejsou pravdivé, tyto skutečnosti nebyly a ani nemohly být příčinou žalobkyni vzniklé škody, a to ani ve formě vědomé či nevědomé nedbalosti.

12. Ze všech těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích odvoláním dotčených, tj. ve výrocích I, II a IV, podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
13. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a v odvolacím řízení úspěšně žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení spočívajících v nákladech právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátní tarif za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 a § 7 vyhlášky, dále na náhradě hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu dvakrát režijní paušál po 300 Kč tj. 6 800 Kč a 1 428 Kč na dani z přidané hodnoty v sazbě 21 % podle § 137 odst. 2 o. s. ř., tedy náklady řízení celkem v částce 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně k Nejvyššímu soudu České republiky, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Plzeň 28. listopadu 2019

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu